

Δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσης

Στις 8 Μαρτίου του 2022 καλέστηκα να παρουσιαστώ στο στρατόπεδο της Κω για να κάνω την στρατιωτική μου θητεία. Σε αυτό το κάλεσμα αποφάσισα να αρνηθώ να παρουσιαστώ και θα ακολουθήσω τον δρόμο που πολλοί αγωνιστές έχουν περπατήσει εδώ και πάρα πολλά χρόνια: αυτόν της ολικής άρνησης στρατεύσης. Οι λόγοι που παίρνω αυτή την απόφαση δεν έχουν να κάνουν με καμία λογική καβάτζας ή ξεβολέματος. Άλλωστε εάν ίσχυε κάτι τέτοιο δεν θα χρησιμοποιούσα ούτε αυτό το μέσο (της ολικής άρνησης) ούτε θα το αναδείκνυα.

Ο στρατός αποτελούσε διαχρονικά ένα από τα μέσα του κεφαλαίου για να επεκτείνει τα συμφέροντά του εκτός συνόρων, όπως επίσης και για να τα διατηρήσει εντός αυτών. Η ωραιοποιημένη εικόνα που μας παρουσιάζεται από την μεριά της κυριαρχίας, που την μαθαίνουμε ήδη από τα πρώτα παιδικά μας χρόνια στα τραπέζια των μεγάλων, στο σχολείο, στα βιβλία ιστορίας, στην τηλεόραση κ.α. αυτή που από την μία έχουμε ένα κωλοχανείο και από την άλλη το μέρος που γίνεσαι άντρας, το μέρος που θα κάνεις τους καλύτερους φίλους και ταυτόχρονα θα μάθεις πως θα υπερασπιστείς την πατρίδα από την ξένη εισβολή, έχει έναν κοινό παρανομαστή: ότι όλοι πρέπει να κάνουμε το καθήκον μας απέναντι στην πατρίδα και να υπηρετήσουμε στον στρατό, στον οποίον θα μάθεις και χρήσιμα πράγματα για την ζωή σου.

Το ζήτημα της πατρίδας ωστόσο, ήταν πάντα λίγο θολό για τους προλετάριους και τις προλετάριες. Πόσοι και πόσες πέθαναν για την πατρίδα τους, έδωσαν την ζωή τους και στο τέλος είδαν την πατρίδα τους να τους ξεχνάει, να τους εξορίζει, να τους δολοφονεί ενώ την ίδια στιγμή οι “προδότες” και συνεργάτες του εχθρού που έκαναν χρυσές μπίζνες με τους “βαρβάρους” έγιναν μετά χριστών σωτήρες. Το αφηρημένο αφήγημα της πατρίδας λοιπόν, όπως και πολλά άλλα, χρησιμοποιούνται διαχρονικά από τα αφεντικά για να γλυκαίνει στα μυαλά των εργατών και των εργατριών η ιδέα της θυσίας για τα κέρδη τρίτων. Γιατί δυστυχώς ο πόλεμος τους δεν κρύβει καμία ρομαντική πτυχή και κανένα υπέρτατο ιδανικό. Η αλήθεια είναι σκληρή και ρηχή: στον βάλτο που μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια.

Πιο χαρακτηριστική περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να βιώνουμε πέραν της τωρινής και αναφέρομαι φυσικά στην Ουκρανία. Την στιγμή που γράφονται αυτές οι αράδες στην κεντρική Ευρώπη εργάτες και εργάτριες σφάζονται ανελέητα στο βωμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Μια σύγκρουση μεταξύ ανατολής και δύσης στην μέση της οποίας βρέθηκαν οι Ουκρανοί προλετάριοι, με έναν ηγέτη φασίστα να ζητάει τα ρέστα από το NATO επειδή πάνω στο ζόρι τον κρέμασαν και με ένα εργατικό κίνημα στην εντατική (για πάρα πολλούς ιστορικούς και πολιτικούς λόγους) το οποίο αδυνατεί να αντιδράσει σε αυτή τη καινούργια ανθρωποφαγή. Αυτή ωστόσο είναι η κεντρική εικόνα, αφού εάν κοιτάξουμε καλύτερα στο βάθος βλέπουμε τους κεφαλαιοκράτες να τρίβουν τα χέρια τους πάνω από το βομβαρδισμένο Κιέβο.

Στα του οίκου μας τώρα, η περίοδος που βιώνουμε στο σήμερα χαρακτηρίζεται από ακραία στρατιωτικοποίηση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι προηγούμενες ήταν καλύτερες. Η ψωροκόσταινα συνεχίζει ακάθεκτη να εξοπλίζεται για να αντιμετωπίσει τον εχθρό, αγοράζοντας Rafale και φρεγάτες, συνάπτει αμυντικές συμφωνίες, ετοιμάζει αποστολές στρατιωτικών σωμάτων στην “καθόλα ελληνική” υποσαχάρια Αφρική, επιτρέπει την εγκατάσταση χιλιάδων αμερικανών φαντάρων στην νατοϊκή βάση της Αλεξανδρούπολης, πραγματοποιεί τεράστιες στρατιωτικές ασκήσεις που αποτελούν ξεκάθαρα μια επίδειξη δύναμης. Όλα αυτά δίνουν τον ρυθμό στα τύμπανα του πολέμου: ενός πολέμου που μόνο αμυντικός δεν φαίνεται να είναι.

Την ίδια στιγμή που το ντόπιο κεφάλαιο ενισχύει την θέση του και δισεκατομμύρια ξοδεύονται για εξοπλιστικά, στο εσωτερικό της χώρας η κατάσταση για τους πολίτες θυμίζει σκατά φοράδας σε αλώνι. Το ένα αντεργατικό νομοσχέδιο διαδέχεται το άλλο, οι ανατιμήσεις έχουν φτάσει στον θεό, χιλιάδες νεκροί από την πανδημία με ένα υποστελεχωμένο σύστημα υγείας να χαροπαλεύει. Η φτωχοποίηση έχει βαρέσει κόκκινο και για όποιον τολμάει να αντιμιλήσει η αστυνομία έχει το πράσινο φως για να τον ισοπεδώσει. Μία κατάσταση που σε κάνει να συνειδητοποιείς ξαφνικά ότι ο εξωτερικός “εχθρός” έχει πολλά περισσότερα κοινά με εμάς από ότι έχουμε εμείς με τα ντόπια αφεντικά, τα τσιράκια και τους μπράβους τους. Παρόλα αυτά οι προλετάριοι φοράνε τα χακί, γυαλίζουν τις αρβύλες τους, κάνουν φάκελο την κουβέρτα και ποτίζουν από αμοιβαίο μίσος, ενώ την ίδια στιγμή η εξουσία τρίβει τα χέρια της.

Ο εχθρός για το κράτος και το κεφάλαιο ωστόσο δεν φοράει πάντα παραλλαγή και εθνόσημο. Πολλές φορές βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους που ισοπεδώθηκαν τα σπίτια τους μετά από βομβαρδισμούς

από τις εκάστοτε σταυροφορίες που σηκώνονται απέναντι στην τρομοκρατία ή για την επιβολή της ειρήνης και της δημοκρατίας σε μία περιοχή. Άνθρωποι που ξεσπιτώθηκαν, περπάτησαν αμέτρητα χιλιόμετρα, φτάσανε στα σύνορα και όσοι από αυτούς δεν χωράγανε για να γίνουν φτηνό εργατικό δυναμικό στα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας, συνάντησαν τις σφαίρες και τους υποκόπανους των όπλων του ελληνικού στρατού. Πρόσφυγες βαπτίστηκαν λαθρομετανάστες, λες και τους αφήσανε οι καπιταλιστές άλλη λύση πέραν του να πάρουν το δισάκι τους και να ακολουθήσουν πορεία προς το άγνωστο. Έτσι, Έβρος και Αιγαίο γέμισαν από πτώματα δολοφονημένων ανθρώπων, ασχέτως εάν ο διαχειριστής της εξουσίας υπέγραφε το πρωί μνημόνια και το βράδυ αμυντικές δαπάνες, με το αριστερό χέρι ή με το δεξί.

Από την άλλη έχουμε και τον εσωτερικό εχθρό, αυτούς που διαδηλώνουν, απεργούν και αγωνίζονται εντός των συνόρων που συγκρούονται και πολεμάνε αυτό το σύστημα. Αυτούς που όταν ακούνε τα όρνεα να ουρλιάζουν για αίμα και αλύτρωτες πατρίδες, αυτοί λένε ότι τον πόλεμο τον ζούμε καθημερινά στις γειτονιές και στις δουλειές μας. Αυτοί και αυτές που μάθανε από μικροί το τι σημαίνει караβανάς και χωροφύλακας από τις μαρτυρίες και τα μαρτύρια που πέρασαν παλιότερα οι άνθρωποι του αγώνα. Οι αναχρονιστές, όπως τους αποκαλούν καναλάρχες, πολιτικοί και караβανάδες, αφού όπως ξεκαθαρίζουν οι τελευταίοι σήμερα ο στρατός δεν έχει ούτε τον λόγο, ούτε την διάθεση να εμπλακεί με τα “κοινά”. Και όντως θα ήταν πολύ βολικό για την εξουσία να βυθιζόμασταν στη λήθη και να ξεχνάγαμε την χούντα και τον εμφύλιο, τα βασανιστήρια και τις εκτελέσεις, τον Μάιο και τον Αύγουστο του ‘36. Πως να αφήσουμε το παρελθόν πίσω μας όμως, όταν πραγματοποιούνται και σήμερα στα στρατόπεδα ασκήσεις αντιμετώπισης πλήθους, όταν βάζουν φαντάρους να φυλάνε υπουργεία σε απεργίες όπως αυτές των μνημονίων, ή όταν μπαίνει ανοιχτά το ζήτημα της επέμβασης του στρατού στο εσωτερικό της χώρας είτε από την δεξιά είτε από την άκρα δεξιά;

Από μέρους μου λοιπόν, θεωρώντας τον εαυτό μου κομμάτι του αναρχικού κινήματος και της εργατικής τάξης, δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να κρατάω όπλο που θα σημαδεύει τους παραπάνω εχθρούς της εξουσίας. Όχι επειδή διαπνέομαι από κάποιο πασιφιστικό πνεύμα που συνειδησιακά με κάνει να αντιτίθεμαι σε κάθε μορφή βίας. Σε έναν κόσμο που καθημερινά δολοφονούνται για τα κέρδη του κεφαλαίου αμέτρητοι προλετάριοι και προλετάριας, δεν μπορούμε να αντιπαραβάλουμε απέναντι σε αυτό τίποτα λιγότερο από την ένοπλη σύγκρουση, μακριά από τις ονειροπολήσεις ότι τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα με προσευχές και ικεσίες. Μέσα από επαναστατικά σωματεία τα οποία θα οπλιστούν απέναντι σε όλους τους θεσμούς στους οποίους βασίζεται η καπιταλιστική κοινωνία. Μέσα από την άρνηση της μαθητείας στην μεγάλη ρομποτική σχολή που εκπαιδεύει πειθήνιους εργάτες, που δεν διεκδικούν και παλεύουν για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς.

Επιλέγω λοιπόν την ολική άρνηση στρατεύσεως γιατί αρνούμαι να συστρατευθώ με τα συμφέροντα της κυριαρχίας και των μισαλλόδοξων. Επειδή στα σχέδιά τους και στον πόλεμο τους οφείλουμε να αντιταχθούμε οργανωμένα για να σταματήσουν οι προλετάριοι αυτού του κόσμου να γίνονται κρέας για τα κανόνια τους. Γιατί στην τελική η μόνη σημαία που θέλω να συνταχθώ από κάτω της είναι η προλεταριακή.

Πόλεμο στον πόλεμο τους

T. Παλαιοθόδωρος

Γιάννινα, Μαρτίος 2022